

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θνύσσεται άμα
είλη πώς δέ φοβάται την
δήθεια—ΥΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.

ΒΕΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 20 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΣΗΜΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 358

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ. «Παλιοί σκοποί».
Ε. CLÉMENT. Άνοιχτό γράμμα στον κ. Γ. Χασιώτη.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες του Γερ-
μάνου (συνέχεια).
ΙΔΑΣ. Σαμποράκη (συνέχεια).
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά—«Το χαλα-
σμένο σπίτι».
ΜΕΛΙΠΩ. Το σπίτι μου—Στήν ποδιά μου.
ΛΙΑΙΚΑ Α. ΜΠΕΤΣΙΚΑ. Τα μάτια σου.
ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ. Ο Βασιλικός λόγος.
ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπασμένες ψυχές (συνέ-
χεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

(Τί έπρεπε πανωκάτου νάκού-
σει ο Λαός την περασμένη Δευ-
τέρα).

Πρώτη φορά πού βλέπω λαό λεύτερο, κι
όχι σκλαβωμένο στο Κόμμα, νάρχεται κάτω
από το παλάτι μου και νά ζητεί νά συναγρι-
κηθώ με το Βασιλιά του. Κι αναγαλλιάζει μου
ή ψυχή, βλέποντας τόν κομματικό του ξεσκα-
βωμό και περηφανεύουμαι πού δώ κι όμπερδς
θά βασιλεύω πάνου σέ λεύτερο λαό πιά.

Έλάτε νά μιλήσουμε, όχι ξερά και τυπικά,
μά γκαρδιακά και πονεμένα, νά μιλήσουμε σάν
πατέρας με τά παιδιά του, νά μου πείτε τί
θέτε, νά σάς πώ τί μπορώ νά σάς δώσω, νά
μου άνοιξετε την καρδιά σας, νά μου ξεμυστη-
ρευτείτε τόν πόνο σας και νά ψάξουμε μαζί
νά βρούμε το γιαιτρικό—κείνο το σωτήριο γιαι-
τρικό πού θά σώσει κ' έσας και το θρόνο μου.

Ο πόνος σας πόνος μου είναι, παιδιά
μου, κι ο καημός σας καημός μου. Κι αν
αυτή την ίερή στιγμή δέ γιομίζουμε τά μάτια
μου δάκρυα πού αναλογίζουμαι τά δεινά σας,
είναι γιατί ή ψυχή μου χρειάζεται όλη της τή
δύναμη κι όλη της τή γαλήνη γιά νάντικρύσω
κ' έγώ μαζί σας τόν κίνδυνο πού μάς περιέ-
ζωσε ολόυθε δλους μας και νά βρω τόν τρόπο
πού θά μάς δδηγήσει μακρυάθε του. Γιατί ό-
δηγός σας με θέτε σήμερα κι οδηγός σας έχω
χρόος νά γίνω.

Από την Κυβέρνησή μου κι από τή
Βουλή σας μήν καρτερείτε τίποτα. Βουτηγμέ-
νες στην κομματική άσωτία κ' οι δυό τους,
είναι τών αδυνάτων αδύνατο νά μπούν έτσι
άπότομα σέ θεογνωσία και νάπαρηθούν τόν
έαυτό τους γιά χάρη μας. Και το Σύνταγμα

πού μάς κοπανάνε δς την ώρα, μήν το λογα-
ριάσετε καθόλου, καθώς δέν το λογαριάζουν
και δέ το λογαριάσανε ποτέ κι αυτοί πού
το χλιοπατάνε και το χλιολερώνουνε και τδ-
χουνε μόνο και μόνο γιά νάν το στήνουνε τσαν-
τίρι και νά κάνουν από κάτω του όλες τις ά-
νομίες τους κι όλες τις βαγαποντιές τους.

Ο,τι καλό γίνεται, από σάς κι από μένα θά
γίνει, και νάν το ξέρετε. Τί ζητάτε σήμερα;
Βουλή πού νά μή φατιάξει και Κυβέρνηση
πού νάντιπροσωπεύει κόμμα άρχων κι όχι
προσωπικό κόμμα. Έγώ θά σάς τά δώσω και
τά δυό. Μιά και δυό και τρείς και δεκατρείς
Βουλές θά διαλύσω στην άράδα σου νά πιτύ-
χουμε τή Βουλή πού θέλουμε, και δέκα Κυ-
βέρησες θά ρήξω όσο νά βρούμε την Κυβέρ-
νηση πού θά δουλέψει γενναία και τίμια γιά
το γενικό καλό.

Ζητάτε άκόμα λογικά και ίσια φορολο-
γία, νά λιγοστεύουνε δηλ. οι μπερμπάντικοι
έμ με σοι φόροι, πού και το ψωμοτύρι άκό-
μα σήμερα μάς το καταντήσανε πολυτέλεια, και
νά φορολογηθεί άνάλογα το κεφάλαιο και το
εισόδημα, γιά νά πλερώνει ο καθένας μας σύ-
φωνα με ό,τι έχει και με ό,τι κερδίζει από τή
δουλιά του. Δίκαιο αυτό πού ζητάτε και ή
δική μας ή Βουλή θά μάς το δώσει.

Ζητάτε Δικαιοσύνη, ζητάτε νάλλάξει το
άποχαννωτικό και βλαβερό εκπαιδευτικό σύ-
στημα, ζητάτε νάχετε ασφάλεια, ζητάτε ό,τι σάς
χρειάζεται γιά νά μπορέσετε κ' έσείς νά χα-
ρείτε το φώς και τόν άερα και νά ζήσετε κ'
έσείς άθροπινά, πού δέ ζείτε σήμερα. Ο,τι
ζητάτε είναι δίκαιο και πρέπει νά σάς δοδεϊ.

Ζητάτε άκόμα στόλο και στρατό. Δίκαιο
κι αυτό. Μά γιά σταθείτε. Για νά φτιάξουμε
στόλο και στρατό, μάς χρειάζονται παράδες.
Μά παράδες δέν έχουμε κι ούτε θά μπορέ-
σουμε εύκολα νά βρούμε. Ο λαός είναι αδύ-
νατο νά βαστήξει άλλους φόρους καινούριους,
και κανείς δέ μάς δανείζει ούτε μονόλεφτο τσα-
κιστό. Τί νά γίνει λοιπόν; Α, σταθείτε και
θαρω πώς το βρήκα. Νά κάνουμε κ' έμείς
ό,τι κάνει ο φαμελίτης ο φρόνιμος σάν πέσει
όξω στη δουλιά του κι άναγκαστεί νά λιγοστεύ-
πει το καθεμερνό έξοδο του σπιτιού του γιά
νά κουτσοπεράσει όπως όπως με τά βρισκού-
μενα. Το ίδιο νά κάνουμε λοιπόν κ' έμείς. Νά
λιγοστεύουμε τά έξοδά μας και νά τραβάμε
από τόν προϋπολογισμό τά μισά από κείνα
πού τραβάμε ίσαμε τώρα, άφίνοντας έτσι τάλλα
μισά γιά στόλο και γιά στρατό.

Πρώτα πρώτα τσεκούρι σ' όλες τις πε-
ριττές θέσες, δηλ. σέ όσες δημόσιες θέσες

υπάρχουν ή γιά λούσο ή γιά νά ξοικονο-
μούνται κομματικοί φίλοι. Υστερα νάφίσουμε
ό,τι μπορούμε ο καθένας μας από το μιστό
του. Νά, έγώ πρώτος σάς δηλώνω έπίσημα
πως από σήμερα άφίνω στο Κράτος τή μισή
μου Βασιλική επιχορήγηση. Όσοι είστε δη-
μόσιοι υπάλληλοι κάντε το ίδιο, άφίνοντας ο
καθένας σας ό,τι μπορείτε από το μιστό σας,
και τότε θά δείτε και τόν έργατικό νά σάς μι-
μηθεί, τότε θά δείτε και το φτωχότερο έργατή
νά κόβει τή μπουκιά του στη μέση και νά δίνει
τή μισή στο Κράτος γιά τις άνάγκες του.

Θά κακοπεράσουμε λίγα χρόνια, μά τί νά
γίνει. Έτσι πρέπει. Η καλοπέραση και τά
ραχατήγια θάρθουνε κατόπι, σάν τά καταφέ-
ρουμε, θυσιάζοντάς τα προσωρινά δλοι μας,
νά δυναμώσουμε το Κράτος, νάν το δώσουμε
τήν έσωτερική και την έξωτερική αξιοπρέπεια,
και νά μπορέσουμε πιά κ' έμείς νά φωνά-
ξουμε τίμια και παληκαρία, κι όχι ντροπιω-
σμένα και πνηχτά καθώς σήμερα:

— Ζήτω το Έθνος!

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ «ΣΠΙΤΙΟΥ»

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Το σπίτι μου το θέλω
Μικρό-μικρό,
Απλό, μυριανθισμένο
Και λαμπερό.

Μεγάλο νάχη κήπο
Και σκιερό,
Νά δίνη μια βουσούλια
Κρύο νερό.

Τά δέντρα ν' άγκαλιάξη
Χλωρός κισσός,
Μέσ' στα κλωνιά νά παίξη
Ηλιος χρυσός.

Το σπίτι μου το θέλω
Λευκό λευκό,
Από τεχνίτη χέρια
Διαμαρτικό.

Και μέσ' σ' αυτό το σπίτι
Τ' αγαπητό,
Τ' όνειροχαϊδεμένο
Και λατρετό,

Θε νὰ κι λοῦν οἱ μέρες
 Ἀρμονικά,
 Τὰ χέρια θὰ δουλεύουν
 Ἐργατικά.

Κι ὅταν ὅλα τὸ βράδυ
 Θε νὰ σιωποῦν,
 Κ' οἱ κόποι τῆς ἡμέρας
 Θὰ ξεχαστοῦν,

Τὸ πιάνο μου μ' ἀγάπη
 Θὰ τραγουδῇ,
 Κι ἀτέλειωτα τραγούδια
 Θὰ κελαῖδῃ.

Κι ἀπὸ ψηλὰ τ' ἀστέρια
 Στὸν οὐρανό,
 Τὸ σπῆι μου θὰ φέγγουν
 Τὸ φωτεινό.

Κ' ἡ θεία τους ἡ γαλήνη
 Μέσ' στὴν ψυχῇ,
 Θε νῆναι ἡ βραδυὴ μου
 Ἡ προσευχή.

ΣΤΗΝ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ

Μέσ' στὴ λευκοπλυμένη μου ποδιά
 Μαζεύω τ' ἀγριολούλουδα τὰ μύρια,
 Σὰ θάμα, ποὺ φυτεῖν οὐκ ἔστι
 Μὲ τὸ φεγγάρι καὶ μὲ τὰ λιοπέδια.

Μέσ' στὴν ποδιά μου τὴν ἐργατικὴν
 Μαζεύω τίς κλωστὲς καὶ τὰ μετάξια,
 Νοιώθω σὰ νὰ μὲ ζῶνῃ προκοπῇ,
 Μιὰ δέσποινα μοῦ φαίνομαι παντάξια.

Κι αὐτὴ μου ἡ παιχιδιάρικη ποδιά
 Πόσες φορὲς στὸ δροσερὸν ἀγέρα,
 Σὰν ἔπρεξε μὲ τὰ μαλλιά λυτά,
 Κυμάτιζε σὰν προκοπῆς πυρτιέρα!

Μὲ τὴν παρηγορήτρα μου ποδιά
 Πόσες φορὲς τὰ δάκρυα ἔχω σφουγγίσει!
 Τὸ πρόσωπο μοῦ χάιδευσεν ἀπαλά,
 Σὰ νῆναι νὰ μὲ παρηγορήσει.

Κι ἀκόμα ἕναν καιρό, κάποιον καιρό,
 Μέσ' στὴ λευκὴ, λευκότεν ποδιά μου,
 Ποιὸς ἔβρι, ἂν μὲ τραγουδοῖ σιγανό,
 Δὲ θάχω νανουρίσει τὰ παιδιὰ μου;
 Γενεῖν.

ΜΕΛΙΩ

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ*

(ΤΟ ΝΗΣΙ)

ΠΑΛΙΑΠΟΛΗ

Εἶναι ἄνθρωποι καὶ φυλὲς καὶ πολιτισμοὶ ποῦ περνοῦν χωρὶς ν' ἀφήσουν χνῆρια πίσω τους. Καὶ ἄλλοι ποῦ βλέπει ὁ στερνὸς ὁ ἄνθρωπος τὴ ζωὴ τους στὰ ἔργα ποῦ ἀπόμειναν ἀπὸ τὸν καιρὸ τους—εἴτε ξεχρηδαλωμένα ἐρείπια, εἴτε σπασμένα ἀγάλματα, εἴτε κομματιασμένα βιβλία.

Κάθε πόλιν δὲν ἔχει καὶ παλιάπολιν ἡ Χώρα στὴ Σαμοθράκῃ ἔχει τὴν Παλιάπολιν τῆς.

Ἐκεῖ βλέπω ναὺν μαρμαρένιων καὶ χιτρίων χαλάσματα, γκρεμισμένα τεῖχη, πέτρες κομμάτια καὶ μάρμαρα μεγάλα καὶ μικρὰ μὲ γράμματα καὶ δίχως γράμματα, μορφὲς εἰδῶλων κομματιασμένων καὶ παραμορφωμένων, καὶ ἕνα λιμάνι χωσμένο ἀπὸ τίς κατεδασιὲς τῶν ποταμιῶν. Καὶ παντοῦ μέσ' στὰ ἐρείπια φυτρώνουν ἀγριλιές, πρινάρια καὶ χόρτα σὰ νὰ πασιλίζουν νὰ τὰ ἀποσκηπάζουν. Καὶ βλέπω ἐκεῖ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων, τὸν ἐρχομὸ τους στὸ νησί γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου κατακλυσμοῦ, τὴν ἐγκατάστασίν τους καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν θεῶν ποῦ τοὺς φανέρωσαν μιὰ θρησκείαν καὶ τοὺς ξεμυστηρεύτηκαν τὰ μυστήρια. Καὶ ἦρθαν οἱ Πελασγοὶ καὶ πέρασαν καὶ ἦρθαν ἔπειτα οἱ Ἕλληνες.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἥρωες πέρασαν ἀπὸ τὸ νησί καὶ ἔμειναν γιὰ νὰ μυηθοῦν στὰ μυστήρια, ὁ Ἰάσωνας, οἱ Διόσκουροι, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ὀρφέας, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἀγαμέμνωνας. Οἱ ποιητὲς λέγουν πὺς οἱ Ἀργοναῦτες ποῦ τοὺς ἔδερνε ἄγρια τρικυμία ἔταξαν, κατὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ὀρφέα, νὰ πιάσουν στὸ νησί καὶ τὴν ἴδιαν ὥραν ἡ τρικυμία ἔπεσε. Οἱ Μεγάλοι θεοὶ τῆς Σαμοθράκῃς ὀρίζουν τὸς ἀγέρηδες καὶ τίς μπόρες καὶ γλυτώνουν τοὺς ναυτικούς ἀπὸ τίς θαλασσοφουρτούνες. Καὶ τότε οἱ Ἀργοναῦτες ἔκαναν πανιὰ κατὰ τὸ νησί καὶ νύχτα βγήκαν ὅξω, πῆγαν στὰ μυστήρια καὶ ἐκνέδωσαν πανιὰ κατὰ τὸ πέ-

*) Ἡ ἐρχὴ στὸν ἀρ. 155.

λαγο αἰγυροὶ πὰ πὺς τὸ ταξίδι ἢ τὸς ἔρθει ἐξ-
 ἑιά. Στὸ νησί καὶ ὁ Κάδμος ἦρθε καὶ πῆγε στὴν τε-
 λετή, στὰ μυστήρια. Ἐκεῖ ἡ τύχη τὸ ἔφερε καὶ
 γνώρισε τὴν Ἀρμονίαν καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα, τὴ θυ-
 γατέρα τοῦ Δία. Στὴ χαρὰ φανερώθηκαν καὶ οἱ θεοὶ
 καὶ ὁ καθένας τοὺς ἔδωσε καὶ ἀπὸ ἕνα δῶρο, ὁ Ἀ-
 πόλλωνας ἔπαψε τὴν κιθάραν καὶ οἱ Μοῦσες τοὺς αὐ-
 λούς. Μιὰ μέρα ὁ Ποσειδῶνας, χολιασμένος μὲ τὸ
 Δία, βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσαν καὶ ἀνέβηκε στὴν κο-
 ρυφὴ τοῦ νησιῦ καὶ ἀπὸ καὶ τὸν πόλεμον κύταξε
 ποῦ εἶχαν στήσαι ἀναμεταξύ τους οἱ Τρῶες καὶ οἱ
 Ἀχαιοί, καὶ ἔτρεμε ὅλα τὰ νησὶ ἀπὸ τὸ θεῖόν του
 βάρος.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα δηγοῦνταν μὲ περηφάνειαν οἱ νη-
 σιώτες τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, οἱ κάττοι τῆς Παλιάπο-
 λης, οἱ Πελασγοί, τοῦ Δία οἱ ἀπόγονοι, καὶ ἀπ' αὐ-
 τοὺς τὰ μαθάν καὶ οἱ Ἕλληνες ποῦ κατοίκησαν στὴ
 Σαμοθράκῃ ἀργότερα.

Ἦρθε καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ἐκεῖνος ποῦ εἶδε τόπους
 καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πῆγε στὰ μυστήρια. Στὴν
 ἱστορίαν του γράφει γι' αὐτὰ σὰ νὰ ἦξερε κάτι ποῦ
 δὲ θέλησε νὰ τὸ φανερώσει. Ἐκεῖνοι ἔμωσ ποῦ ἦταν
 μυημένοι καταλάβαιναν τί ἐννοοῦσε. Ὅλοι τοὺς ὡς
 τόσο πέθαναν χωρὶς νὰ μᾶς ξηγήσουν τίποτε.

Τέσσερις ἦταν, καθὼς φαίνεται, οἱ Μεγάλοι
 θεοί, οἱ Κάδμοι τῆς Σαμοθράκῃς, καὶ τὰ ὀνόματά
 τους Ἀξίερος, Ἀξίερος, Ἀξίερος καὶ Κάσμι-
 λος. Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ θεοὶ σύμφωνα μὲ τὴν πε-
 λασγικὴ ἀντίληψιν δὲν ἔχει κανεὶς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς
 Ἕλληνες ἐρμηνεύονταν ἢ φανεροῦνταν σ' αὐτοὺς
 σὰν τὴν Δήμητρα, τὴν Περσεφόνη, τὸν Ἄδην καὶ τὸν
 Ἑρμῆ, καὶ ἄλλοτε πάλι σὰν ἄλλους συγγενικούς
 θεοὺς. Τὰ ἀγάλματα τοῦ Σκόπα ποῦ ἔστειλε κά-
 ποιος βασιλεὺς γιὰ νὰ στηθοῦν στὴ Σαμοθράκῃ πα-
 ράσταιναν τὴν Ἀφροδίτη, τὸ Φαίθωνα καὶ τὸν
 Πόθο. Στὴν Ἀθήνη ἦταν οἱ Κάδμοι θεοὶ ἡ δαιμόνιοι
 τῆς φωτιᾶς καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἕνας ἀπ' αὐτοῦς. Ἰσως
 ἡ πρώτη μορφή τῶν Μεγάλων Θεῶν νὰ ἦταν ἡ Γῆ
 καὶ ὁ Οὐρανὸς τὸ ἀνότατο ζευγάρι, τὸ πρῶτο παῖρ,
 καὶ ἱερεὺς τους ὁ Ἑρμῆς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρει;
 Μὰ καὶ μὲ τί δικαίωμα γυρεύουν οἱ τωρινὸι ἄνθρω-
 ποι νὰ ξεσκεπάζουν τὴν ὑπόστασιν καὶ νὰ ξεσκεπά-
 ζουν τὰ μυστήρια τῶν μεγάλων θεῶν; Ἡ ἀδικρι-
 σία τῶν ἀνθρώπων δὲ λέγεται. Τί ἔλεπαν ἢ τί ἔ-
 καναν οἱ μυημένοι, εἶναι σὲ μᾶς ἀδιάφορο. Ὅμως
 ὅτι ξέρουμε θὰ τὸ ποῦμε. Ἦταν, φαίνεται, δύο βα-
 μοὶ στὴ μύτην καὶ δύο λογίων οἱ μυημένοι «μύ-

ΠΕΤΡΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΘΗ

ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ*

— Εἶμαι ὁ Ρήγας Φεραίος μιὰς μεγάλης Πνευ-
 ματικῆς Ἐπανάστασης! Ὁρμίζετε;

Μιὰ κολώνα γέλοια ὑψώθηκε κ' ὕστερα ἔσπασε
 καὶ σκόρπισε, σὰν γκρεμοσάκισμα χιλιάδων ἀπα-
 νεσάλλων ποτηριῶν. Ἡ φωνὴ ξαναφώνισε πῶς δυνατὰ:

— Ὁρμίζετε;

Ἡ καρδιὰ τῆς Χρυσούλας πιάστηκε κ' ἔσφιγγε
 τὸ μαντηλάκι τῆς ἀπάνω στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ
 τὴν ἀποπάρουν οἱ λυγμοί.

— Θέ μου! Θέ μου!

Καὶ φεύγανε τρεγάτοι καὶ ζητούσανε σαστισμέ-
 νοι νὰ βροῦνε τὴν ὁζώπορτα. Πίσω τὰ γέλοια τῶν
 πρόστυχων καὶ πραχτικῶν φρομάζανε.

Ἀνάμεσά τους ὁ Κορραῖος τρὺς κύταζε ἀπελπι-
 σμένος.

Εἶναι ἄρχαι οἱ νέοι αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες, θλιβερά
 ἀπομεινάρια τῆς Φυλῆς, ξεφυστίδια δέντρου σαπη-

*) Ἡ ἀρχὴ στὸ 355 φύλλο.

μένου ἀπὸ τὰ πολλὰ γερατειὰ καὶ σακατεμένου ἀπὸ
 τοὺς πολλοὺς ξυλοκόπους, ἢ εἶναι βάρβαροι ἀκόμα, μὲ
 χοντρές ἀνατολίτικες ψυχές, ποῦ τίς θολώνουνε ὡς
 τώρα ξένα ἀκαθάρτα αἱματὰ καὶ πολυκαίρινη σκλα-
 βιά; Στὰ λαχανοπαζάρια τῶν ψυχῶν τους, δὲν ἀν-
 θίζει κανένα ὄνειρο μπλὲ. Ὁ νοῦς τους, γεμάτος
 παλιομαχαλάδες ὅπου κωλοσέρνουνται καὶ ζητιανο-
 κυλοῦνται οἱ πρόστυχες καὶ γκαρβαρίτικες ἀντίλη-
 ψες τῆς ζωῆς. Πίσω ἀπὸ τὰ φράκα τους τὰ καλο-
 σιδερωμένα μαυρολογὰ ἢ λερὰ ἀρβανίτικα φουστα-
 νέλλα καὶ κάτω ἀπὸ τ' ἀψηλὰ καπέλλα τους ἀρ-
 γοσαλεύει ἡ σκούφια τοῦ λιάνη μὲ τὰ λιγδωμένα
 ἑόμπλια καὶ ἀπὸ τίς μύτες τῶ λουστρινέων παπου-
 τσιῶν τους ξετροπώνει δλοκαίνουργια παρδαλὴ ἢ
 φοῦντα τοῦ ἀθάνατου τσαρουχοῦ!

Μιὰ ἀγανάχτησι καὶ μιὰ περιφρόνησι σὰν τρι-
 κυμία, ἔσπασε στὰ στήθια τοῦ Ὁρέστη. Τοῦ ἦρθε
 νὰ δαγκώσει τὰ χέρια του, νὰ σπάσει τίποτα, νὰ
 φωνάξῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ.

— Ὁρέστη μου, Ὁρέστη μου, ἀφνέ τους.

Ἡ πρώτη του ὑποσυνειδητὴ δρμὴ εἶτανε πάλι
 τὸ βαθύ αἰσθητικὸν τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων,
 νὰ ρηχτεῖ ἀπάνω τους μὲ τὰ χέρια, καὶ μὲ τὸ
 κορμὶ καὶ μὲ τὸ κεφάλι, καὶ νὰ τοὺς ἀναποδογυ-

ρίσει ἀνάσκελα καὶ νὰ πατήσῃ ἀπάνω τους τὸ γό-
 νατό του καὶ νὰ ρηξῇ στὸ ἐγὼ του σπαρταριστὴ τὴ
 γλυκότετη ἡδονὴ ποῦ νοιώθιενε τ' ἀρπαχτικά καὶ
 σαρκοβόρα ζῶα, ὅταν ἔχουν μπηγμένα τὰ νύχια τους
 μέσα στὸ ζεστὸ κορμάκι τοῦ ἐχτροῦ... Ὅ, τι βαθιὰ
 στὴν ψυχὴ του, προγονικὸ καὶ ἀπολίτιστο, ληθαργικὰ
 κοιμότανε, ἀντιναχτήθηκε καὶ ζύπνησε ἀθάνατο καὶ
 παντοδύναμο. Τὰ χέρια τοῦ Ὁρέστη σφιχτήκανε,
 καὶ τὸ ἀπάνω χεῖλι του τρεμούλιαζε κ' εἶδεινε τὰ
 δόντια του πρὸς τὸ δεξιὸ πλῆξ καὶ τὰ μάτια του
 γεμίσανε ἀπὸ ἀναλαμπὲς κίτρινες.

Ἐνα ἀνακύκλωμα τῆς ψυχῆς ἀτραποδιαβατά-
 ρικο κ' ὕστερα ὅλα ξεθωριάσανε καὶ σβήσανε, ἕνα
 ἄγριο καὶ ὁμορφότατο τέντωμα ὅλου τοῦ ὁργανισμοῦ
 κ' ὕστερα, στὴ στιγμὴ ὁ μαρμαρῆς πολιτισμὸς κω-
 λασθρήθηκε καὶ τὰ εὐνοῦχισε ὅλα κ' ἡ ἀνυπόταχτη
 δρμὴ νταντουλίας κ' ἔκλινε καὶ τὰ χεῖλια τοῦ Ὁ-
 ρέστη καὶ τὰ μάτια κ' ἡ ψυχὴ σκλαβώθηκαν ἀπὸ
 τὸ ἡλίθιο ἐξευτελισμένον χαμόγελο τῆς ἀνήμερης
 περιφρόνησης.

— Τιποτένιοι... τιποτένιοι.

Ψιθύρισε κ' ἱκανοποιήσῃ τὸν ξεθυμασμένον θυμὸ
 του. Κ' ὕστερα στράφηκε πρὸς τὴν Χρυσούλα, ποῦ
 τρεμάμενη περίμενε παράμερα κάποιον ξέσπασμα ὁ-